

Datum van inontvangstneming : 01/10/2018

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-548/18 – 1

Zaak C-548/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

23 augustus 2018

Verwijzende rechter:

Saarländisches Oberlandesgericht (hoogste rechterlijke instantie van de deelstaat Saarland, Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

8 augustus 2018

Verwerende partij en verzoekende partij in hoger beroep:

BGL BNP Paribas SA

Verzoekende partij en verwerende partij in hoger beroep:

TeamBank AG Nürnberg

[OMISSIS]

Saarländisches Oberlandesgericht

BESLUIT

In het geding

BGL BNP Paribas S.A., [OMISSIS] Luxemburg,

verwerende partij en verzoekende partij in hoger beroep,

[OMISSIS]

tegen

TeamBank AG Nürnberg, [OMISSIS] Neurenberg,

NL

verzoekende partij en verwerende partij in hoger beroep,

[OMISSIS] [Or. 2]

- I. De procedure wordt geschorst.
- II. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt in verband met de uitlegging van het [Unierecht] overeenkomstig artikel 267, eerste alinea, onder b), en derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) de volgende prejudiciële vragen voorgelegd:
 1. Is artikel 14 van verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (Rome I) [hierna: „Rome I-verordening”] toepasselijk op de derdenwerking in het geval van meervoudige cessie?
 2. Indien de eerste prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord: door welk recht wordt de derdenwerking in dat geval geregeld?
 3. Indien de eerste prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord: is die bepaling van toepassing naar analogie?
 4. Indien de derde prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord: door welk recht wordt de derdenwerking in dat geval geregeld? [Or. 3]

M o t i v e r i n g

A.

De in Duitsland gevestigde verzoekende bank en de in Luxemburg gevestigde verwerende bank eisen over en weer de terbeschikkingstelling van een in Duitsland in bewaring gegeven geldbedrag.

De insolventieschuldenaar, een Luxemburgs staatsburger met woonplaats in Duitsland, heeft, in het kader van de met verzoekster gesloten leningsovereenkomst naar Duits recht van 29 maart 2011 met betrekking tot een netto kredietbedrag van 64 791,27 EUR, het op dat ogenblik pandbare deel van haar huidige en toekomstige loon- en salarisvorderingen, met inbegrip van met name de pensioenaanspraken, jegens haar werkgever in Luxemburg, gecedeerd aan verzoekster. Op 15 juni 2011 heeft de insolventieschuldenaar een bijkomende leningsovereenkomst met verweerster gesloten met betrekking tot een geleend bedrag van 26 000 EUR. De bevoegde Luxemburgse Trésorerie de l'État is op 20 september 2012 door verweerster in kennis gesteld van de daarin opgenomen cessie van dezelfde salaris- en pensioenaanspraken van de insolventieschuldenaar. Bij besluit van het Amtsgericht Saarbrücken (rechter in eerste aanleg

Saarbrücken) van 5 februari 2014 is jegens de insolventieschuldenaar de insolventieprocedure geopend. De aangewezen Treuhänderin [Duitse curator als bedoeld in artikel 2, onder b), van verordening nr. 1346/2000] heeft bij de werkgever van de insolventieschuldenaar in Luxemburg de pandbare salarisbestanddelen tot en met het einde van de cessieperiode op 4 februari 2016 ter hoogte van 13 901,64 EUR in beslag genomen en dat bedrag in bewaring gegeven, aangezien verzoekster wegens een geldvordering van 71 091,54 EUR en verweerster wegens een geldvordering van 31 942,95 EUR, met een beroep op onzekerheid aangaande de schuldeiser, bij het Amtsgericht Merzig (rechter in eerste aanleg Merzig) rechten van separatisme hebben aangevoerd.

Met een vordering en een vordering in reconventie hebben partijen verzocht de andere partij te veroordelen tot terbeschikkingstelling van het in bewaring gegeven bedrag van 13 901,64 EUR, vermeerderd met bewaargevingensrente. Het Landgericht (rechter in tweede aanleg) heeft de vordering toegewezen en de vordering in reconventie afgewezen. In hoger beroep handhaaft verweerster **[Or. 4]** haar vordering in haar volle omvang en verzoekt zij subsidiair om Revision toe te staan.

B.

De uitkomst van het hoger beroep is afhankelijk van de toepasselijkheid en de uitlegging van artikel 14 van de Rome I-verordening. Voor een beslissing aangaande het rechtsmiddel van verweerster moet de procedure derhalve worden geschorst en moet het Hof van Justitie van de Europese Unie overeenkomstig artikel 267, eerste alinea, onder b), en tweede alinea, VWEU worden verzocht om een prejudiciële beslissing.

- I. [uiteenzetting betreffende de bevoegdheid van Duitse rechterlijke instanties] [OMISSIS]
- II. Volgens het Duitse materiële recht dat bijgevolg van toepassing is overeenkomstig artikel 10, lid 4, en artikel 24 van verordening (EG) nr. 864/2007 van het Europees Parlement en de Raad van 11 juli 2007 betreffende het recht dat van toepassing is op niet-contractuele verbintenissen (Rome II) [hierna: „Rome II-verordening”] vormt § 812 [OMISSIS], lid 1, eerste zin, tweede geval, BGB [(Duits burgerlijk wetboek)] de grondslag van een met een vordering en een vordering in reconventie over en weer aangevoerde aanspraak op toestemming tot uitbetaling van het **[Or. 5]** in bewaring gegeven bedrag. De ongerechtvaardigde verrijking van de andere eiser ten nadele van de werkelijke rechthebbende komt voort uit de positie van de andere eiser als betrokkene bij de bewaargeving. Als zodanig heeft hij de macht de uitbetaling aan de werkelijke gerechtigde te verhinderen, omdat de bewaarnemer hiertoe zijn toestemming moet hebben [OMISSIS]. Wanneer de schuldenaar – in casu de Treuhänderin – het verschuldigde bedrag in bewaring geeft ten gunste van de strijdende eisers die claimen recht te hebben op de vordering (§ 372, tweede zin, BGB), dan is het voor de verplichting tot terbeschikkingstelling beslissend wie in relatie tot de

schuldenaar de houder is van de vordering die met het in bewaring gegeven bedrag moet worden voldaan. Doorslaggevend is de positie van de schuldeiser tegenover de bewaargevende schuldenaar. Het komt daarentegen in principe niet aan op rechtsbetrekkingen tussen de eisers betreffende de vordering [OMISSIS].

- III. De op 29 maart 2011 overeengekomen cessie tot zekerheid aan verzoekster van het deel van de pandbare loon- en salarisvorderingen en pensioenaanspraken van de insolventieschuldenaar, is volgens het daarop toe te passen Duitse recht op zich rechtsgeldig (§ 398 BGB).
1. Overeenkomstig artikel 14, lid 1, van de Rome I-verordening worden de betrekkingen tussen cedent en cessionaris uit hoofde van een contractuele subrogatie van een vordering op een andere persoon („de schuldenaar”) beheerst door het recht dat ingevolge deze verordening op de tussen hen bestaande overeenkomst van toepassing is. Krachtens artikel 6, lid 2, eerste zin, van de Rome I-verordening is dat op grond van de in de leningsovereenkomst met de insolventieschuldenaar opgenomen rechtskeuze het Duitse recht. Uit lid 1 van dat artikel volgt niets anders, aangezien op grond van de gewone verblijfplaats van de insolventieschuldenaar in Duitsland, eveneens het Duitse recht van toepassing is.
 2. De cessie is volgens het insolventierecht rechtsgeldig gebleven. Het recht van de lidstaat waar de procedure wordt geopend, bepaalt overeenkomstig artikel 4, lid 2, tweede zin, onder b), van de insolventieverordening – oude versie, met name welk deel van het vermogen tot de boedel behoort. [Uiteenzettingen betreffende de geldigheid van de cessie volgens Duits recht] [OMISSIS] [Or. 6] [OMISSIS]
- IV. Hoewel de cessie aan verzoekster op het nationale grondgebied rechtsgeldig is uitgevoerd en volgens het insolventierecht niet ongeldig is geworden, staat daarmee nog niet vast volgens welk recht de derdenwerking van de cessie bij een meervoudige cessie moet worden beoordeeld.
1. Materiële rechtsvragen met betrekking tot het ontstaan van vorderingen worden geregeld door het op de vordering toepasselijke recht (lex causae; [OMISSIS]). Derhalve komt de materiële vorderingsbevoegdheid ook niet voort uit de insolventieverordening respectievelijk de lex fori concursus. Artikel 4, lid 2, onder i), van de insolventieverordening – oude versie, regelt met name alleen de rangindeling van verschillende vorderingen van verschillende schuldeisers binnen een veelvoud van schuldeisers en vorderingen, terwijl de prioriteit bij meervoudige cessies de rangindeling van verschillende eisers aangaande dezelfde vordering betreft [OMISSIS].
 2. Aangezien de overeenkomst tussen verweerster en de insolventieschuldenaar overeenkomstig artikel 3, lid 1, van de Rome I-verordening wordt beheerst door het Luxemburgse recht, zoals door partijen in punt 11 van de algemene voorwaarden gekozen [OMISSIS], moet dat recht overeenkomstig artikel 14, lid 1, van de Rome I-verordening eveneens worden toegepast op de in dat kader verrichte cessie van de vordering. Het gaat eveneens om een uitdrukkelijke

rechtskeuze wanneer een rechtskeuzebepaling is opgenomen in de algemene voorwaarden, die van hun kant stilzwijgend (in het onderhavige geval uitdrukkelijk) zijn overeengekomen [OMISSIS]. [Or. 7] Artikel 6, lid 1, van de Rome I-verordening aangaande consumentenovereenkomsten staat er niet aan in de weg dat partijen overeenkomstig lid 2, eerste zin, van dat artikel een van lid 1 afwijkende rechtskeuzebepaling overeenkomen. Een dergelijke bepaling moet volgens de algemene voorschriften evenwel het voorwerp van een geldige overeenkomst zijn geworden [OMISSIS], wat in casu duidelijk het geval is.

3. Volgens het door de Senat ingewonnen juridisch advies, dat in elk opzicht overtuigend is, [OMISSIS] zou de eerste cessie aan verzoekster jegens verweerster niet rechtsgeldig zijn en zou het door de Treuhänderin in beslag genomen bedrag aan de tweede cessionaris toekomen. Overeenkomstig artikel 1690 van de Luxemburgse Code Civil is de cessie van een vordering bij het ontbreken van een kennisgeving aan de schuldenaar niet rechtsgeldig jegens derden. Dat geldt eveneens wanneer een eerdere cessie heeft plaatsgevonden onder een rechtsorde die – zoals het Duitse recht – voor de derdenwerking geen kennisgeving aan de schuldenaar vereist. In het onderhavige geval heeft (alleen) verweerster de schuldenaar op 20 september 2012 rechtsgeldig in kennis gesteld.
- V. De vraag inzake de aanknopng van de werking van de cessie jegens derden in geval van meervoudige cessie (en in casu: insolventie van de cedent) geeft de Senat in het onderhavige geval aanleiding tot een prejudiciële verwijzing naar het Hof van Justitie van de Europese Unie.
1. In de eerste plaats rijst de vraag of artikel 14 van de Rome I-verordening de derdenwerking van de cessie eigenlijk wel regelt.
 - a) Onder de gelding van het Verdrag van Rome werd de derdenwerking van de cessie voor een deel beheerst door het op de betrekkingen tussen cedent en cessionaris toepasselijke cessierecht, respectievelijk door het krachtens artikel 12, lid 1, EVO toepasselijke cessierecht. In de aanloop naar de Rome I-verordening hebben enkele lidstaten gepleit voor een bijzondere aanknopng bij het recht van de woon- of verblijfplaats van de schuldenaar of van de cedent [OMISSIS]. Bij laatstgenoemde opvatting heeft de Europese Commissie zich aanvankelijk aangesloten. Zij heeft in artikel 13, lid 3, van haar voorstel voor de Rome I-verordening van 15 december 2005 [COM(2005) 650 definitief] een regeling opgenomen [Or. 8] volgens welke het recht van het land doorslaggevend was waar de cedent op het ogenblik van de cessie zijn gewone verblijfplaats had. Anders dan dat voorstel bevat artikel 14 van de Rome I-verordening evenwel geen uitdrukkelijke collisieregels meer voor de „zakelijke werking” van de cessie in verhouding tot derden, dat wil zeggen met betrekking tot de vraag welk recht bepaalt onder welke voorwaarden een cessie van de vordering van de cedent aan de cessionaris werking erga omnes heeft [OMISSIS].
 - b) Wat de gevolgen zijn van de beslissing van de Uniewetgever om de derdenwerking van de cessie niet afzonderlijk te regelen, is met name in de Duitse

literatuur omstreden. Terwijl bepaalde auteurs aannemen dat de regeling van het collisierecht van de cessie van vorderingen in artikel 14, leden 1 en 2, van de Rome I-verordening de lege lata uitputtend is, zodat ook de derdenwerking van de cessie alleen kan worden beheerst door ofwel het toepasselijke cessierecht, ofwel door het op de gecedeerde vordering toepasselijke recht [OMISSIS], is volgens een andere opvatting sprake van een bewuste leemte in de wettelijke regeling, die naar nationaal collisierecht ook anders – bijvoorbeeld door aan te knopen bij het recht van de vestigingsplaats van de cedent – zou kunnen worden gedicht [OMISSIS]. De toepassing van het Duitse collisierecht stuit echter op de moeilijkheid dat artikel 33 EGBGB [(wet tot invoering van het burgerlijk wetboek)] bij de wet ter aanpassing van de bepalingen van internationaal privaatrecht aan verordening (EG) nr. 593/2008 van 25 juni 2009 is ingetrokken. Daarover wordt in de motivering van die wet, zonder dat wordt ingegaan op de werkingssfeer van de Rome I-verordening, alleen geconstateerd: „Ten gevolge van de rechtstreekse werking van de Rome I-verordening moeten de artikelen 27 tot en met 29 en 30 tot en met 37 EGBGB worden ingetrokken.” [OMISSIS].

c) Volgens de Commissie bevat de Rome I-verordening geen regeling betreffende de derdenwerking. In het op grond van artikel 27, lid 2, eerste zin, van de Rome I-verordening uitgebrachte verslag van 29 september 2016 [COM(2016) 626 final] wordt met betrekking tot het geldende recht uiteengezet dat de Rome I-verordening zich echter niet uitlaat over een belangrijk aspect, **[Or. 9]** namelijk de vraag welk recht van toepassing is op de werking van een cessie jegens derden. Hoewel volgens overweging 38 van de Rome I-verordening de term „betrekkingen” in artikel 14, lid 1, ook van toepassing is op de goederenrechtelijke aspecten van een cessie tussen de cedent en de cessionaris in de rechtsordes waarin deze aspecten los van de aspecten van het verbintenissenrecht worden behandeld, werd tijdens de onderhandelingen in de aanloop naar de goedkeuring van de Rome I-verordening duidelijk dat er geen overeenstemming kon worden bereikt over een gemeenschappelijke regeling inzake de gevolgen jegens derden van overdracht [Commissie, geciteerd verslag, punt 1.3 en voetnoot 7; zie ook het voorstel voor een verordening van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht dat van toepassing is op de derdenwerking van de cessie van vorderingen, COM(2018) 96 final, 10 e.v.]. Volgens een andere opvatting [OMISSIS] bevat de geldende verordening een volledige en sluitende regeling aangaande de cessie van vorderingen.

2. In het geval dat de eerste prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord, moet verder worden opgehelderd volgens welk recht de derdenwerking op deze grondslag wordt beoordeeld. In de Duitse literatuur wordt dienaangaande de opvatting verdedigd dat de oplossing autonoom uit de verordening moet worden afgeleid, waarbij kan worden gekozen tussen het (overeengekomen) toepasselijke cessierecht en het op de gecedeerde vordering toepasselijke recht [OMISSIS].
3. Indien de eerste prejudiciële vraag ontkennend wordt beantwoord, dient duidelijk te worden gemaakt of artikel 14 van de Rome I-verordening van toepassing is naar analogie. Volgens een in de Duitse literatuur verdedigde opvatting is er sprake van

een leemte in de regeling, die in afwachting van de wijziging of aanvulling van de Rome I-verordening gedicht moet worden door de ontwikkeling van een uniforme collisieregels voor alle lidstaten, omdat anders de met artikel 14 van de Rome I-verordening nagestreefde harmonisatie aanzienlijk in gevaar wordt gebracht [OMISSIS].

4. Indien de derde prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord, moet worden opgehelderd door welk recht de derdenwerking dan wordt beheerst. In wezen komen de vier hierna uiteengezette oplossingen in aanmerking, zodat ook op dit punt een verduidelijking door de hoogste rechterlijke instantie is vereist. De [OMISSIS] [Or. 10] 499) als vijfde mogelijkheid onderzochte aanknopingspunt bij de gewone verblijfplaats van de cessionaris vindt geen steun in artikel 14 van de Rome I-verordening, en maakt bij een meervoudige cessie bovendien ook geen uniforme aanknopingspunt mogelijk [OMISSIS].

a) De heersende mening in Duitsland aangaande artikel 33 EGBGB – oude versie knoopte voor de beschikking over de vordering volledig aan bij het recht dat de gecedeerde vordering beheerst. Lid 2 van dat artikel, dat overeenstemde met artikel 14, lid 2, van de Rome I-verordening, zag volgens deze mening niet alleen op de betrekkingen met de schuldenaar, maar eveneens op de vraag onder welke voorwaarden de cessie aan andere derden, met name schuldeisers van de cedent of de curator over het vermogen van de cedent, kon worden tegengeworpen [OMISSIS]. Het recht dat de vordering beheerst is in het onderhavige geval het Luxemburgse recht, aangezien de insolventieschuldenaar naar het oordeel van de Senat als ambtenaar („fonctionnaire”) in Luxemburg werkzaam is of was.

Voorrangsvragen zouden worden beantwoord onder verwijzing naar de datum van de laatste cessie of een andere gebeurtenis die een concurrerend recht doet ontstaan. De belangrijkste voordelen van deze oplossing zijn de stabiliteit van het aanknopingspunt, waarvan het onwaarschijnlijk is dat het in de loop van de tijd zal veranderen, en bijgevolg het kleinere risico van conflicten tussen aanknopingspunten bij samenloop van cessionarissen en andere rechthebbenden. Wanneer een ander recht op de gecedeerde vordering van toepassing wordt, doet dat geen afbreuk aan de rechten van derden. Deze oplossing leidt tot een vermindering van het aantal rechtstelsels waaraan een cessie is onderworpen [zie COM (2016) 626 final, blz. 12].

Tot de belangrijkste nadelen behoren de potentiële onzekerheid over het toepasselijke recht in een geval van insolventie van de cedent waarbij de lex concursus afwijkt van het recht dat de cessie beheerst. Bovendien moet zo nodig een onderscheid worden gemaakt tussen de goederenrechtelijke [Or. 11] gevolgen van de cessie tussen cedent en cessionaris enerzijds en jegens derden anderzijds. Onzekerheid over het toepasselijke recht is er ook wanneer in de oorspronkelijke overeenkomst geen duidelijke rechtskeuze is gemaakt of wanneer de gecedeerde vordering niet contractueel van aard is. In dergelijke situaties zou het toepasselijke recht moeten worden vastgesteld op basis van artikel 4 van de Rome I-

verordening of artikel 10 van de Rome II-verordening [zie COM (2016) 626 final, blz. 13].

b) Op dezelfde wijze als in het Franse zakenrecht, volgens hetwelk de publiciteitsvereisten op de plaats van vestiging van de schuldenaar (debitor cessus) moeten worden vervuld, wordt door een andere opvatting aanknoping bij het recht van de plaats van vestiging van de schuldenaar voorgesteld, althans om de door de kennisgeving van de cessie gewaarborgde derdenbescherming onder het collisierecht te laten vallen [OMISSIS]. Aangezien de plaats van vestiging van de schuldenaar van de vordering zich in Luxemburg bevindt, zou volgens deze oplossing eveneens het Luxemburgse recht moeten worden toegepast.

Aangezien derden doorgaans weten wie de schuldenaar van de vordering is, kan voor hen aanknoping bij het recht van de plaats van vestiging van de schuldenaar van de vordering makkelijk kenbaar en begrijpelijk zijn [OMISSIS].

Hoewel aanknoping bij de woonplaats van de schuldenaar in principe eveneens geschikt is als het toepasselijke cessierecht of het recht dat de prioriteit bepaalt, omdat het om een uniform en betrekkelijk stabiel aanknopingspunt gaat, heeft die keuze toch het ernstige nadeel dat zij het collisierecht van de cessie van de vordering verder compliceert omdat met het recht van de woonplaats van de schuldenaar nóg een rechtsorde – naast het toepasselijke cessierecht en het op de vordering toepasselijke recht – bij de toetsing moet worden betrokken [OMISSIS]. Bovendien kan aanknoping bij de plaats van vestiging van de schuldenaar juist bij aansprakelijkheid van meerdere schuldenaren – bijvoorbeeld bij hoofdelijke aansprakelijkheid – tot niet bruikbare resultaten leiden [OMISSIS]. In de eerste plaats leidt die oplossing dan niet tot de toepassing van één, maar van meerdere rechtsordes. In de tweede plaats is juist voor de in de praktijk relevante gevallen waarin vooraf wordt gecedeerd of een globale cessie plaatsvindt, aanknoping bij het recht van de schuldenaar niet raadzaam, [Or. 12] aangezien deze vaak nog niet bekend is. Ook een bijzondere aanknoping bij het recht van de schuldenaar – ook wanneer het alleen is om publiciteitsvereisten (kennisgeving van de cessie) onder het collisierecht te laten vallen – komt derhalve niet tegemoet aan de belangen van de betrokkenen. Overigens vindt deze aanknoping ook geen steun in artikel 14 van de Rome I-verordening [OMISSIS].

c) De eveneens verdedigde bijzondere aanknoping bij de plaats van vestiging van de cedent [OMISSIS] leidt ertoe dat in het geval van meervoudige cessie door dezelfde cedent met betrekking tot de derdenwerking een enkel recht – namelijk het op de plaats van vestiging van de cedent geldende recht – wordt toegepast. Dat recht bepaalt dan eveneens welke cessie voorrang heeft en welke cessionaris de vordering bijgevolg rechtsgeldig heeft verkregen. Volgens deze opvatting zou op grond van de woonplaats van de insolventieschuldenaar het Duitse recht moeten worden toegepast, met het gevolg dat op grond van het prioriteitsbeginsel de cessie aan verzoekster voorrang zou hebben op de cessie aan verweerster.

Voor de vraag inzake de derdenwerking van de cessie heeft een dergelijke aanknopng het voordeel dat het recht van de gewone verblijfplaats van de cedent, respectievelijk het recht van zijn plaats van vestiging voor derden doorgaans makkelijk vast te stellen en voorzienbaar is [OMISSIS]. De Europese Commissie heeft zich aanvankelijk eveneens bij deze aanknopng aangesloten in haar voorstel voor de Rome I-verordening van 15 december 2005 [COM (2005) 650 def.; evenzo doet zij thans in artikel 4, punt 1, van het voorstel voor een verordening betreffende het recht dat van toepassing is op de derdenwerking van de cessie van vorderingen, COM (2018) 96 final]. Op deze wijze kan verder de parallelie met artikel 3 van de insolventieverordening worden verzekerd [OMISSIS].

Tegen het recht van de cedent wordt aangevoerd dat daarvan in de aanloop naar artikel 14 van de Rome I-verordening bewust weer afstand is genomen, omdat er aangaande deze aanknopng geen overeenstemming kon worden bereikt, hoofdzakelijk wegens het verzet van de regering van het Verenigd Koninkrijk. Derhalve is aanknopng bij de plaats van vestiging van de cedent uitgesloten, wil men niet in botsing komen met de kenbare wil van de Uniewetgever [OMISSIS]. Verder [Or. 13] wordt gesteld dat aanknopng bij de plaats van vestiging van de cedent het nadeel heeft dat de verkrijger, wanneer er sprake is van een keten van cessies met betrokkenen in verschillende landen, informatie zou moeten inwinnen over alle eerdere rechthebbenden van de vordering, hun plaats van vestiging en het aldaar geldende recht, om te kunnen beoordelen of zijn aanbieder de vordering zelf rechtsgeldig heeft verkregen [OMISSIS].

d) Ten slotte zou voor de derdenwerking van de cessie een zelfstandige aanknopng mogelijk zijn bij het toepasselijke cessierecht krachtens artikel 14, lid 1, van de Rome I-verordening [OMISSIS]. Dit recht zou dan niet alleen het recht bepalen dat van toepassing is op de gevolgen van de cessie voor de beschikking over de vordering in de betrekkingen tussen de cedent en de cessionaris (en de daaraan ten gronde liggende verplichting), maar eveneens de geldigheid van de cessie jegens schuldeisers van de cedent en overige derden. Het op de cessieovereenkomst toepasselijke recht zou daarmee alle aspecten van een internationale cessie beheersen, met uitzondering van de bij artikel 14, lid 2, van de Rome I-verordening geregelde bescherming van de schuldenaar [OMISSIS]. Met inaanmerkingneming van het door deze opvatting gehanteerde uitgangspunt, dat bij meervoudige cessie het chronologisch eerst toepasselijke cessierecht voorrang heeft [OMISSIS], zou in het onderhavige geval het Duitse recht moeten worden toegepast, hetgeen tot gevolg zou hebben dat de cessie aan verzoekster jegens verweerster rechtsgeldig is en ten opzichte van de tweede cessie voorrang heeft.

Voor aanknopng bij het toepasselijke cessierecht pleit dat door de uniforme aanknopng bij één recht versnippering – bijvoorbeeld door bijzondere aanknopng bij de plaats van vestiging van de cedent of de plaats van vestiging van de schuldenaar van de vordering – wordt vermeden. Door aansluiting te zoeken bij het toepasselijke cessierecht wordt immers zowel met betrekking tot de cedent en de cessionaris (zoals voorgeschreven door artikel 14, lid 1, van de

Rome I-verordening), als jegens derden bij één recht – het toepasselijke cessierecht – aangeknoopt. Verder pleit voor aanknoping bij het toepasselijke cessierecht dat artikel 14 van de Rome I-verordening moet worden uitgelegd als een alomvattende bepaling, waarvan lid 1 de fundamentele regels bevat inzake de cessie en de gevolgen daarvan. Hierop geldt alleen in zoverre een uitzondering, dat lid 2 van dat artikel 14 voor bepaalde afzonderlijke kwesties het recht toepasselijk maakt dat de gecedeerde vordering beheerst. **[Or. 14]**

Lid 2 ziet evenwel overwegend op de bescherming van de schuldenaar en mag niet worden toegepast op andere specifieke kwesties. Dat zou namelijk indruisen tegen lid 1 en de tendens die uit artikel 14 van de Rome I-verordening kan worden afgeleid, dat de rechtskeuzevrijheid – als primaat van het Europese privaatrecht – eveneens tot het collisierecht moet doordringen [OMISSIS].

Zoals in ieder geval eveneens door de aanhangers van deze opvatting wordt opgemerkt [OMISSIS], bestaat het bijzondere probleem bij een meervoudige cessie er evenwel juist in dat het cessierecht van twee rechtsordes in het spel is, namelijk enerzijds het recht dat tussen de cedent en de eerste cessionaris is overeengekomen, en anderzijds het recht dat tussen de cedent en de tweede cessionaris is overeengekomen. In dat geval moet het cessierecht in aanmerking worden genomen volgens hetwelk de vordering het eerst rechtsgeldig is gecedeerd [OMISSIS]. Afgezien van het feit dat artikel 14 van de Rome I-verordening voor een dergelijke chronologische prioriteitsbepaling geen houvast biedt, kan deze zienswijze tot gevolg hebben dat partijen bij voorkeur een cessierecht overeenkomen dat – zoals het Duitse recht – zo min mogelijk voorwaarden aan de cessie van een vordering stelt.

[OMISSIS]